

ПЕРЕДМОВА

Часом, коли цього найменше очікуєш і, певне, найбільше потребуєш, можна несподівано опинитися в новому місці з новими людьми й дізнатися щось нове. А якщо тобі таланить, ти повертаєшся тоді, коли знову потребуєш цього найбільше.

Це історія мого третього візиту до кафе на краю світу.

Розділ 1

Було темно, дощ лив як з відра, тож я нічого не бачив навіть за метр од свого носа. Дорога була слизька від вологи. Їдучи великими калюжами, які щомиті ставали дедалі глибшими, я відчував, як ковзають колеса.

Фари були майже безсилі перед пільмою, тож я перемкнувся на далеке світло. Не допомогло. Почав збиратися туман, а від нього світло відбивалося дуже погано.

Я заїхав у чергову глибоку калюжу. У воді колеса ледве рухалися.

Глянув у дзеркало заднього огляду: позаду нікого не було. Знову переводячи погляд на дорогу, я мигцем помітив у дзеркалі самого себе. Вигляд я мав стомлений. Довгий був вечір. А для тих, хто залишився, він може бути ще довшим. Вони проллють багато сліз.

Раптом машина неначе опинилася на льоду. Вона різко ковзнула праворуч, і я натиснув на

гальма. Автівку від цього почало заносити у протилежний бік.

Серце в мене гупало, і я ненадовго подумав, що розвернуся повністю. Намагаючись утримати кермо, натиснув на гальма. Нічого не вийшло. Автівка крутилася далі.

Чомусь я згадав, як батько казав мені в дощ не бити по гальмах. Треба йти проти інтуїції і робити все повільно.

Я знову натиснув на гальма, цього разу повільніше.

Задня частина машини все одно ковзала. Я відчув, як доцентрова сила намагається мене крутнути. Відчув, як колеса відчайдушно стараються знайти у воді асфальт. Відчув, як моє серце забилося ще швидше.

Спалахнула величезна блискавка, засліпивши мене своїм сяйвом. Менш ніж за секунду вітрове скло затремтіло від глухого гуркоту грому.

Я почув лагідний голос батька: «Сповільнися. Сповільнися».

Крутнув кермо у протилежний бік від того, у який заносило авто, і ще раз поволі натиснув на гальма. Марно. Усе одно марно.

А тоді колеса несподівано знайшли асфальт. Машина здригнулася й вирівнялася.

Моє серце, здавалося, було готове вискочити з грудей, і я усвідомив, що досі затамовував

подих. Я видихнув і ще раз зиркнув у дзеркало заднього огляду. Досі нікого. Це диво. Якби поряд була ще одна машина, я врізався б у неї.

Я вдихнув і видихнув кілька разів. Серце почало сповільнятися. Усе гаразд. Усе чудово. Знову подумав про батька.

А тоді луснула права задня шина.

Розділ 2

Вона роками їздила на велосипеді цим шляхом. І за весь цей час жодного разу не бачила такої бурі. Небо розрізували нові й нові криві блискавиці. Грім був настільки гучний, що вона аж здригалася від цього звуку.

Вона промочла до нитки, її став пробирати холод. Відколи вона виїхала, температура, здавалося, впала градусів на сім. Вона бачила в повітрі пару, яку видихала. «День почався так кепсько й чомусь ставав дедалі гіршим», — подумалося їй.

Вона завзято тиснула на педалі, щоб велосипед їхав швидше. Через бурю стемніло раніше, ніж зазвичай, і в цій темряві, тим паче серед зливи, вона майже нічого не бачила.

Спалахнула ще одна блискавка, і вона пригнула голову. Але завдяки короткому спалаху світла помітила дещо на дорозі. Напружила очі, щоб зрозуміти, що це таке.

Знову спалахнула блискавиця, і вона побачила, що просто перед нею розкидані уламки розбитої пляшки. Різко повернула праворуч, але запізно. Хрускіт битого скла, по якому проїхали гумові шини, відлунув у вухах. Вона зціпила зуби.

— Не різ її, — пробурмотіла. — Не різ її.

Проїхала ще кілька метрів, а тоді відчула, що шина обм'якла і їхати далі стає важко.

— Чорт!

Розділ 3

Коли шина здулася, задню частину автівки знову добряче занесло ліворуч. Однак я саме підіймався дорогою вгору, тож калюж там не було. Я чув глухе постукування рваної гуми й силкувався повернути машину на свою смугу.

— Сьогодні не такий вечір, коли можна заламати здуту шину, — сказав я самому собі. Дякувати богові, на світі існує екстрена дорожня допомога. Я піднявся тим невеличким схилом і з'їхав на узбіччя. Довкола все одно не було інших автівок.

Відчинив бардачок і дістав договір оренди на машину, який підписав того ж дня, коли прилетів. У самому кінці договору знайшов номер екстреної служби.

Мій телефон заряджався в одному з відсіків між передніми сидіннями, я взяв його й набрав номер.

Нічого. Я набрав ще раз. Усе одно нічого.

Я глянув на позначку в кутику екрана — сигналу не було.

— Не такий сьогодні вечір, щоб можна було залатати здуту шину, — повторив я. — Точно *не* такий, щоб залатати здуту шину.

Я поклав телефон на місце. Двірники на вітровому склі рухалися туди-сюди, відчайдушно намагаючись стерти з нього всю воду, але марно.

Поглянув удалину, та нічого не розгледів. Ураз знову спалахнула блискавка. І попереду, десь за пів кілометра, я мигцем побачив щось схоже на естакаду.

Знову завів машину. Може, й зіпсую обід, доки туди доїду, та якщо це справді естакада, вона принаймні захищатиме мене від дощу, поки я мінятиму колесо.

Розділ 4

Я відчинив багажник і, перекладаючи речі з місця на місце, намагався добратися до запаски. Знайшов її, а також домкрат, балонний ключ і набір засобів безпеки, у якому були ковдра, аптечка й кілька аварійних сигнальних свічок. У наборі був маленький вбудований ліхтарик, тож я взяв його, щоб підсвічувати собі.

«Хлопці з оренди автівок молодці», — подумав я.

Розклав усе й заходився відкручувати затискні гайки. Дощ досі лив як із відра, та під естакадою було сухо.

Востаннє я бачив інші машини ще задовго до того, як у мене здулася шина. Тепер я стояв на двосмуговій дорозі між селами. Їздили нею, вочевидь, рідко.

Міняючи колесо, я чув, як десь неподалік тече річка. Певне, тому тут і побудували естакаду. Поцастило мені.

У повітрі пахло дощем і лісом. «За інших обставин біля мосту й річки, можливо, було б круто посидіти», — подумав я.

Урешті, добряче потрудившись, я зняв зіпсоване колесо з осі. Узяв запасне і спробував прикласти його до болтів. Воно було важке, і я не міг зорієнтувати його правильно.

Витративши хвилину на спроби, з досадою шпурнув запаску на землю. Руки в мене аж палали. Я потрусив ними і спробував ще раз. Урешті-решт із третьої спроби мені вдалося зробити це.

— А де затискні гайки? — промовив я вголос. Я ж витягнув їх із зіпсутого колеса й кудись поклав. Поводив руками по бетону, та відшукати не зміг. Узяв набір засобів безпеки з маленьким ліхтариком і посвітив довкола.

Де вони?

— Ви на них сидите, — промовив чийсь голос.

Я різко розвернувся й ненароком випустив з рук набір. Голос був жіночий. Він справді заскочив мене зненацька. Я потягнувся до набору, підняв його й посвітив ліхтариком туди, звідки начебто долинув голос. Там не було нікого. Лише громада мосту.

Я поводив ліхтариком із боку в бік, але він світив недостатньо сильно, щоб у п'ятьмі можна було розгледіти щось віддалене.

— Де затискні гайки? — знову спитав я вголос, намагаючись збагнути, чи не обманює мене розум. Кілька секунд було тихо, і я почав думати, що це *справді* мені приверзлося.

— Ви на них сидите. Коли ви знімали колесо, дверцята у вас були відчинені, і я бачила, як ви поклали гайки поряд із собою. Здається, ви на них сидите.

На мені був ошатний костюм, і я, вовтузячись із колесом, балансував на п'ятках, щоб не забруднити штани. Я потягнувся донизу й обмацав землю праворуч від себе.

— Із другого боку, — підказав голос.

Я потягнувся другою рукою — і гайки *справді* знайшлися.

— Дякую, — промовив я.

Знову повернувся до машини й заходився надівати затискні гайки, міркуючи: «Хто там був і чому сидів під естакадою такого непогожого вечора, як сьогодні?».

Завершив роботу й опустив домкрат. Усе начебто було закріплено досить надійно. Я швидко озирнувся, та нікого не побачив. Тоді поклав старе колесо в багажник.

Домкрат і набір засобів безпеки залишив на задньому сидінні: раптом знадобляться ще раз. Люди з оренди автовок якось це переживуть. Закінчивши, я поглянув у темряву під мостом.

— Вам потрібна допомога? — спитав у порож-
нечу.

Відповіді не було.

— Я зараз поїду. Якщо вам потрібна допомо-
га, то кажіть.

Відповіді все одно не було. Я замислився, чи
не піти до колон і не пошукати ту людину, яка
до мене зверталась, але цей учинок видавався
ризикованим.

— Що ж, я поїхав! — гукнув я, даючи цій не-
знайомці останній шанс.

Відповіді таки не було. Я зачекав хвилину,
а тоді повернувся й попрямував до водійсько-
го місця.